

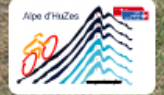
6 Keer de legendarische Alpe d'Huez

beklimmen op één dag is eigenlijk gekkenwerk.

Terug
naar
2016

FIETSEN MET EEN MISSIE

2012

› Fietsen met een missie

Op deze pagina heb ik de voorbereidingen op Alpe d'HuZes 2011 en alles wat dit met zich meebrengt getracht bij te houden. Wilt u ook de digitale Fietsen Met Een Missie nieuwsbrief ontvangen, klik dan [HIER](#).

› Even voorstellen

› Wat is Alpe d'HuZes

Klik [HIER](#) om een bericht of reactie achter te laten in het Gastenboek.

› Hoe kunt u helpen

17 juni

Pijn, emotie, een lach, een traan...

› De weg naar Alpe D'HuZes

Het was een week met alles erop en eraan.

› Gastenboek

Na een lange voorbereiding naar Alpe d'HuZes 2012 toe de mooie week met mijn ouders op de camping en de ontmoetingen daar met inmiddels zoveel bekenden. De avond met team HaDeOo waarbij nog maar eens bleek hoe wij het getroffen hebben om zulke warme en open mensen te hebben leren kennen.

› Sponsorpagina

› Nieuwsbrief en contact

De klimmen met Rempt naar Col d'Ornon en La Bérarde op maandag en dinsdag waarbij bleek dat de benen goed waren en dus de moraal een boost kreeg, nog los van de schoonheid van de laatste klim.

› Veiling

› Alpe d' HuZes Editie 2009

Een week waarin ik Sonja en Ivo ontmoette; na een zwaar jaar zou hun zoon Rogier, herstellend van kanker, samen met trainingsmaat Sander meefietsen met Tegenkracht, maar na een hartstilstand van zijn dochtertje uiteraard koos thuis te blijven. Het geluk dat ik Thomas ken en er zo voor kon zorgen dat ze wisten hoe laat Tegenkracht zou starten, heeft ze kunnen helpen. Na een mooi en emotioneel gesprek namen we afscheid met een warme omhelzing en met mijn belofte dat ik Rogier mee zou nemen op donderdag. Toeval bestaat niet.

› Alpe d' HuZes Editie 2010

› Alpe d' HuZes Editie 2011

Een week waarin ik met Amy op maandag Alpe d'Huez beklommen heb. Die kanjer bleef maar doortrappen en toen ze pijn in haar benen had, vertelde ze dat het haar eigen keuze was en dat ze blij was dat ze dit kon doen. 'Mensen met kanker hebben geen keuze en moeten toch ook doortrappen?'.

Wat ben ik trots op haar!

Wat ben ik trots op haar!

Donderdag 7 juni blijkt alles in zich te hebben wat ik vooraf heb gedacht, gehoopt en gevreesd.

Ik heb gereden voor teveel mensen. Eerder dit jaar schreef ik dat de beklimmingen te zwaar worden als ik niet vaker dan drie keer zou fietsen. Omdat ik dan per klim teveel mensen naar boven moet nemen.

Dit jaar heb ik gereden voor de drie P's, voor John, buurvrouw Marjan, Rogier, voor Thordis, Jonah en Richelle, voor Aida, Caryanne, Frida en Caroline, voor oma Loes en voor Ayesha. En met zoveel mensen in gedachte.

Ook dit jaar weet ik dat het een steun is voor dierbaren om met hun dierbaren in gedachte de Alpe te beklimmen. De reacties iedere keer dat ik liet weten voor wie ik de klim zou doen, versterkten die overtuiging telkens weer.

Waar ik de zesde beklimming vandaan heb gehaald, weet ik nog steeds niet.

Nadat ik na de vijfde klim met hangen en wurgen boven kwam, was er echter geen enkele twijfel.

In september stelde ik als doel dat ik waarschijnlijk één beklimming meer zou doen dan dat ik eigenlijk zou kunnen. In december beloofde ik, dat die beklimming voor Martine zou zijn. Het werd mijn zesde.

Op 7 juni om 19.45 ben ik samen met de lieve teamgenoten van Team HaDeOo over de streep gekomen en heb ik mijn belofte ingelost. Met hulp van Jill en Bas. En wat had ik op mijn beurt graag Milko een duwtje in de rug gegeven.

Zes beklimmingen met alle ingrediënten; pijn, emotie, een lach, een traan.

De start met Team HaDeOo, de high fives met Peter in bocht 7, de pasta van Vito na de vierde klim met Thomas en Monique, het afdalen met Thomas.

Het telefoontje van Paul waarbij ik na het ophangen ineens tranen van waardering kreeg. De klim met team Arnhemsmeisjefietst.

De knikjes naar Esther die alles zeiden wat we wilden zeggen, de klim met Cor waarbij we allebei niet harder konden en wilden en weten waar we het voor doen. Ineke en Taco die de lieve moeite namen om naar de Alpe te komen, net zoals Rempt en Caroline. De berichtjes vanuit een meelevend Nederland.

Dat ik er een beetje voor Heidi kon zijn toen ze door een peesontsteking na de eerste klim op moest geven. De kleine bescheiden duwtjes die ik aan Klaas, Myrthe en Jantien mocht geven. De steun van mijn meiden, mijn ouders en iedereen van en rondom het team en alle bekenden, alle sponsoren en donateurs.

In bocht 21 trof ik bij mijn eerste afdaling Sonja en Ivo. Ze hebben genoten. En ik daarmee ook.

De emotie, het doel, de warmte en de dankbaarheid. Die blijft ons bij.

Ik weet nog niet hoe Alpe d'HuZes er voor mij uit komt te zien en ik neem dan ook nog geen afscheid.

Tot volgend jaar?

Sportieve en warme groet
Erwin

18 maart

Er is nog teveel te doen!

'Ik ben zo bang dat het te groot wordt'
'Er wordt teveel in dezelfde vijver gevist'
'Het evenement verliest aan emotie'

Zomaar een aantal kreten die mij de afgelopen maanden tegemoet zijn gekomen.

In 2009 stond ik in de krant, in het Noord-Hollands Dagblad, samen met Louis Helsloot en Jan van Dorp. Drie Westfriezen die in juni op de Alpe d'Huez geld bijeen gingen fietsen voor de strijd tegen kanker. Veel meer deelnemers waren er niet in mijn omgeving en in elk gesprek dat ik over Alpe d'HuZes begon, moest ik vertellen dat er écht mensen waren die zes keer op één dag de Alpe op konden fietsen.

Afgelopen september besloot ik voor de vierde keer deel uit te gaan maken van de groep mensen die in juni Alpe d'Huez op gaan fietsen, rennen en lopen. Omdat ik het gevoel had dat ik nog niet klaar was.

Hetzelfde doel, dezelfde motivatie en dezelfde drive bewegen mij om die ene dag fysiek tot het uiterste te gaan en om op deze manier een schuld in te lossen bij de bedrijven, vrienden, familie en kennissen die via mijn deelname hun bijdrage leveren aan de strijd tegen kanker. Maar ook om stil te staan en steun te geven aan de mensen die zelf tegen de ziekte strijden, gestreden hebben of de nabestaanden van hen die de strijd niet hebben kunnen winnen.

Op verjaardagen hoeft het niet meer over Alpe d'HuZes te gaan. Iedereen weet ondertussen wat mij beweegt, iedereen heeft in zijn omgeving voorbeelden genoeg die aantonen dat we er nog niet zijn.

Toen in Knooppunt Kranenburg door Johan van der Waal bekend werd gemaakt dat er een tweede koersdag aan te pas moest komen om alle enthousiaste mensen een plekje op de berg te geven en op die manier Alpe d'HuZes nog succesvoller te maken, wekte dit weerzin op bij velen. Ook bij mij.

Dat heeft een uur geduurd en toen begon ik de waarde van die tweede dag in te zien.

Toen zag ik mezelf weer zitten op 5 juni in de tent op de camping La Piscine tijdens de feestavond nadat 1250 man de Alpe op 4 juni bedwongen en toen ik met een peesblessure toch op vier beklimmingen was gekomen. Ik had gereden voor de mensen waar ik het aan beloofd had. De twee gemiste beklimmingen zouden in 2010 wel komen. Het boe-geroep van enkele 'oud gedienden' toen Coen zei dat het nog groter werd raakte mij als eerstejaars deelnemer.

Op 6 en 7 juni staan er bijna 8000 deelnemers klaar om een stukje van de Alpe af te slijten voor de strijd tegen kanker. Te druk? Te groot?

De Alpe is 14 kilometer lang. Een fiets is anderhalve meter lang. Dit betekent dat er, als we allemaal achter elkaar aan gaan rijden, ruim 9.000 deelnemers achter elkaar aan kunnen rijden.

Op 6 juni sta ik aan de kant. Ik hoop dat mijn meiden er bij zijn en dat ik ze kan helpen om voor het vierde jaar op rij te voet de Alpe op te lopen. Op 6 juni sta ik ook op de Alpe om naast alle zussen, ook alle andere deelnemers en in het bijzonder Joost, de broer van Ayesha, toe te juichen terwijl hij de Alpe op zal knallen. Joost is geen prater als het om gevoelens gaat, maar ik weet waarom hij mee doet. En wat ben ik blij dat hij hier de kans voor heeft gekregen.

Op 7 juni beklim ik de Alpe weer.

Voor oma Loes, voor Caroline, voor Martine, voor Liesbeth, voor Marijke, voor Bas, voor Richelle, voor John, voor Jonah, voor Thordis, voor de 3 P's, voor Aida, voor buurvrouw Marjan en voor nog zoveel anderen.

Op 7 juni rij ik ook weer voor Ayesha, Amy en Merel met de overtuiging dat de dag er komt dat er op Shift+F7 gedrukt wordt om kanker uit te bannen.

En elke keer dat ik iemand spreek die stelt dat Alpe d'HuZes te groot is geworden, vraag ik of diegene al gedoneerd heeft. Zolang er nog teveel stiltes vallen is er nog teveel te doen.

'Wanneer wordt je nou eens eerlijk tegen jezelf en geef je nou eens toe dat je gewoon voor zes keer traint'.

Je hebt gelijk, lieve Ayesha.

Maar als ik minder keer klim, wordt per klim mijn bagagedrager zo zwaar. Er is nog teveel te doen!

Liefs Erwin

10 december

Ja. Ik doe weer mee. Omdat we nog niet klaar zijn...

Toen ik op 4 juni de zesde keer over de streep fietste wist ik dat het voorbij was. Die afspraak had ik met mezelf gemaakt.

Met een druk jaar voor de boeg en de start van Ayesha d'r studie, Amy d'r eerste jaar op het voortgezet onderwijs en Merel d'r laatste jaar op de lagere school, zou ik hun steunen zoals ze mij de afgelopen drie jaar hadden gesteund. En deelnemen aan Alpe d'HuZes kost nou eenmaal superveel (trainings)tijd en inspanning en ik doe niet graag dingen half.

Als supporter zou ik op 7 juni 2012 op onze berg staan.

Maar richting september, richting de inschrijfdatum, sloeg de twijfel toe. Nog steeds hoorde ik om ons heen de beklemmende werkelijkheid; teveel mensen die de strijd met kanker aan moeten gaan of die deze al aan zijn gegaan. Niet dat die werkelijkheid weg zou zijn zodra ik

toch zou besluiten mee te doen aan Alpe d'HuZes.

Maar ik doe er wel alles aan om mee te helpen die werkelijkheid stukje bij beetje te veranderen.

Op de vooravond van mijn eerste deelname aan Alpe d'HuZes, op woensdagavond 8 juni 2009, was ik niet bang voor zes beklimmingspercentages. Ik was niet bang voor de hellingspercentages van de berg en ik was niet bang voor het afdalen. Ik was bang dat ik ze niet zou halen omdat de pees in mijn rechterknie ervoor zou zorgen af te moeten stappen. Ik was bang dat ik onze slogan onrecht aan zou moeten doen; opgeven is geen optie!

Die avond sprak Coen de woorden die ik niet meer zou vergeten; als je alles geeft wat je in je hebt en het toch niet haalt, dan is dat geen opgeven.

En begin september hakte ik de knoop door. Alles geven wat je in je hebt. Dat kan ik nog steeds!. En de reactie van Ayesha was zo mooi: 'dan hoop ik dat ik erbij kan zijn'.

Want naast mijn drukke baan, naast de tijd die de meiden verdienen heb ik nog steeds tijd. En binnen mijn mogelijkheden kan ik nog steeds mijn bijdrage leveren aan waar ik in geloof; alles doen wat binnen je macht ligt om een bijdrage te leveren aan die andere werkelijkheid. Opgeven is geen Optie.

Op 7 juni fiets ik met Team HaDeOo uit Hoorn de Alpe op. Voor die mensen die strijden tegen kanker, die de strijd tegen kanker hebben verloren en voor die mensen waarvan ik hoop dat ze nooit kanker zullen krijgen.

Martine strijdt op dit moment een ongelijke strijd. Ik ken Martine eigenlijk niet echt, behalve dat ik haar op 1 oktober zag stralen tijdens een prachtige avond bij Esther, Menno, Frank, Michel en Milko thuis. Dat maakte enorme indruk. En op 7 juni rijdt Team Martine met Martine omhoog!

Martine schrijft op haar **actiepagina**:

De ziekte heeft mij in z'n greep. Het gaat mij niet meer lukken. Sorry team, ik moet het helemaal aan jullie overlaten. Maar ik blijf voor jullie vechten en laat jullie niet in de steek, door veel geld te verzamelen voor ons team en KWF.

Afgelopen jaar heb ik tijdens de klimmen met Amhemsmeisjefietst voor Richelle, met Fons en die andere mooie momenten geleerd dat het niet gaat om het aantal beklimmingspercentages. Het gaat er niet om dat ik zes keer boven kom. Het gaat om de weg ernaartoe en om de waarde die ik aan die beklimmingspercentages kan hechten. Voor wie ik fiets! Waarom ik fiets!

Maar vooral dat ik later tegen mijn kinderen kan zeggen dat ik er alles aan gedaan heb om mijn bijdrage te leveren.

Op 7 juni fiets ik de Alpe weer op. Hoeveel keer ik zal klimmen weet ik nog niet. Dat hangt van de beschikbare trainingstijd af. Op die klimmen neem ik weer de mensen mee waar ik de afgelopen jaren voor gefietst heb. Helaas zullen er nog meer mensen bij komen die ik op mijn bagagedrager mee mag nemen.

Als je alles doet dat binnen je mogelijkheden ligt, dan is er geen sprake van opgeven.

Ik weet zeker dat ik op 7 juni 2012 één keer vaker omhoog zal fietsen dan dat ik kan.

Voor Martine.

11 oktober

Ook in 2012 zal ik weer deelnemen aan Alpe d'HuZes.

Niet als individueel deelnemer. maar trots als teamlid van Team HaDeOo, een fantastische groep mensen uit de buurt die vorig jaar ook alles uit de kast hebben gehaald om een steen bij te dragen aan ons doel: kanker de genadeklap te geven.

'We zijn onderweg, maar we zijn er nog niet'

